Hva bygger Strålevernet sin trygghet på?

Denne teksten ble først publisert som bloggpost på http://einarflydal.com den 12.09.2018.

Stråling i skolen er ingenting å frykte

I Klassekampen 4.9. forsikret underdirektør Hanne Kofstadmoen i Statens strålevern: "Stråling i skolen er ingenting å frykte". Foranledningen var Frankrikes nyinnførte forbud mot WiFi og mobiler, og artikler i Klassekampen som ikke bare argumenterer med pedagogikk, men også sår tvil om trådløse nettverk kan være trygt,

På hvilket grunnlag kan Kofstadmoen være så sikker i sin sak? Hun viser til at "den samlede forskningen" ikke finner helseskader, at strålingen er så svak - bare noen promiller av "de anbefalte grenseverdiene" som Norge får fra stiftelsen ICNIRP, og at Strålevernets vurdering støttes av WHO. Hun får det også til å virke som om Strålevernet vurderer "all forskning som oppfyller vitenskapelige kvalitetskrav".

Men slik er det jo ikke. Kofstadmoen leverer en sammenhengende kjede av forvrengninger:

Strålevernet foretar ingen forskningsgjennomganger, men bygger på utvalg som gjør slike. De utvalgene som Strålevernet bygger på, anklages av frie forskere for ekstrem slagside i retning av å verne om strålene og næringen, på bekostning av natur og folkehelse. Disse utvalgene vurderer langt fra all forskning, det er dokumentert gang på gang. "Den samlede forskningen" som Kofstadmoen refererer til, er kun den de finner for godt å vurdere, og der slipper det aldri gjennom forskning som utfordrer grenseverdiene, til tross for at forskningen som gjør funn av helseskader er i klart flertall, gjør statistisk signifikante funn, påviser årsaker, er publisert i anerkjente tidsskrifter, og gjentas. Og tar vi bort den delen av forskningen som er finansiert av trådløsinteressene, er det rundt 85% som finner helseskader. Men all denne forskningen ser disse ICNIRP-inspirerte utvalgene bort fra.

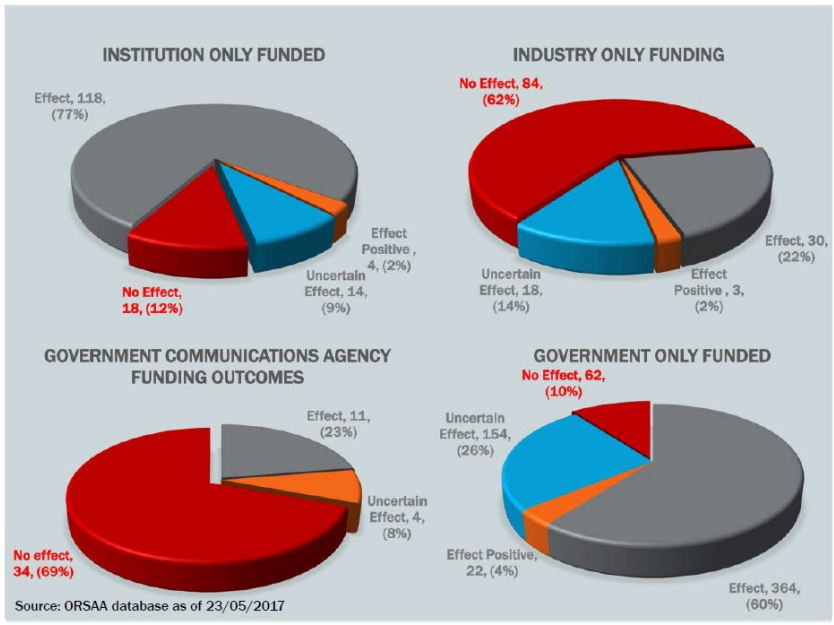

Forskning finansiert av bransjen og telekom-myndighetene finner nesten ikke helseskader, mens uavhengig forskning finner det i de langt fleste tilfellene. (OORSA-basen)

Og forresten, hvor kommer disse grenseverdiene fra? Stiftelsen ICNIRP som Kofstadmoen viser til, gir slett ikke grenseverdier, men noen retningsgivende formler for å beregne hvor grensene bør ligge for å beskytte mot *akutt oppvarmingsskade* – altså mot forbrenning og koking, som om oppvarming var den eneste skademekanismen. Grenseverdier for å beskytte mot *langtidsvirkninger* fra svakere stråling, overlater ICNIRP derimot til stater selv å finne ut av, men det norske Strålevernet peker altså her tilbake på ICNIRPs retningslinjer for å hindre

forbrenning. Og så konkluderer Strålevernet med at siden utvalgene ikke fant noen sikre nok skadevirkninger, bruker vi grensene for akutt oppvarmingsskade som grenseverdier for *alle* typer skader – akutte så vel som langtidsskader. Som om føre-var-prinsippet ikke gjelder der i gården...

Kofstadmoen trekker dessuten inn WHO som sannhetsvitne når hun hevder at også "WHO står bak". Det er knapt for et fikenblad å regne: WHO har en liten avlegger av ICNIRP, som sier det samme som ICNIRP: at andre helsefarer enn de akutte, må statene selv sette grenseverdier for – etter en vitenskapelig prosess – og ikke la rive med av moter og skremsler. Den prosessen er det disse utvalgene skal stå for, men de fugerer ikke slik: De finner ALDRI noen helsefarer, uansett hvor mange rapporter som havner på deres bord. Det andre finner er grunnlag for strakstiltak og varselrop, legger disse utvalgene til side, eller finner å være utilstrekkelige bevis.

Andre deler av WHO enn den lille ICNIRP-filialen advarer derimot, og har – etter tung fagdebatt og intens lobbyvirksomhet - klassifisert både mikrobølger og andre radiobølger i samme fareklasse som benzen og diverse annet som vi treffer forholdsregler mot. Talløse uavhengige faglige råd, Europaparlamentet, all verdens legekonferanser og en rekke fremstående forskere kommer med advarsler – mot WiFi, smartmålere, mobiler og andre kilder de finner sporene av i sin forskning såvel som i sine venterom og operasjonssaler. Sporene er godt målbare på en rekke vis, noen sikrere enn andre, men alle så sikre at det er direkte ansvarsløst å friskmelde teknologien. De synes som DNA-skader både i ovarier og i fostre, som kvikksølvlekkasje fra amalgamfyllinger, i hunør og hodepine, som ADHD, diabetes, kreft, utmattelse og tinnitus. Det er ganske enkelt tøv og bedrag å hevde at "den samlede forskningen" ikke finner skader.

Kofstadmoen og Strålevernet velger å støtte seg til ICNIRP og til håndplukkede utvalg av ICNIRP-lojale forskere som er stigmatiserte blant de uavhengige. Statens tobakksskaderåd forsto at det ikke var tobakksnæringen som ga de rådene som tjente folkehelsa best. Statens strålevern har et stykke vei å gå.

Den europeiske miljømedisinforeningen EUROPAEM kom i 2016 med sine retninglinjer og sine forslag til føre-var-grenser. Bruker vi dem på trådløse nett i klasserommet, er ikke strålenivået noen få promille av grenseverdiene, men hundrevis og tusenvis ganger for høyt for å sikre mot helseskader. Deres retningslinjer er basert på dagens fremste forskning samt på klinisk erfaring, og det står et stjernegalleri av forskere bak.

Tenk så fint det ville være om Kofstadmoen kunne forklare konkret hvorfor disse detaljerte og grundige retningslinjene ikke holder mål! i stedet for bare å gjenta at "Vi finner ingen ting!"

Einar Flydal, den 12. september 2018

PS. Ønsker du flere detaljer og referanser til faglitteraturen, kan du laste ned boka *Smartmålerne, jussen og helsa* på einarflydal.com/nedlastinger. Se Vedleggets kapittel 7-12. For en artikkel som spesifikt tar for seg WiFi i skolen og gir en oversikt over fagfolks advarsler som gjelder barn og eksponering for mikrobølget kommunikasjon, se Flydal, Einar: Elektromagnetisk stråling – gambler vi med våre barns helse?, i Briseid, Ole m.fl.: Kritiske blikk på skolen, Z-forlag, Oslo, 2018 (www.z-forlag.no)

Denne artikkelen ble først tilbudt Klassekampen.